

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνδρομή } 'Ετησ. Δο. 4
'Εξαμ. > 7

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

Αί Συνδρομαί άρχονται την 1 Δεβρίου ή την 1 Ιουνίου έ. έ.

ΔΕΠΤΑ 25

ΕΤΟΣ Δ'—ΑΡΙΘ. 1

1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1920

ΑΘΗΝΑΙ, 'Οδός Νέως 11—'Αριθ. τηλ. 9-97

Το β' βραβευμένο διήγημά μας

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Υπό Βλασ. Βαλασσοπούλου

Υπαρχηγός 10ης 'Ομ. 'Αθηνών

Πρώτα-πρώτα πρέπει να σάς τον συστήσω : τ' όνομά του είναι Παύλος — Παύλος Σέλτσας —, όλη όμως ή Κυρέλη—ή γνωστή συνοικία της 'Αθήνας—τόν φώναζε «Παύλος ό Χαλάστρας». Γιατί, κοντά σ' άλλα προτερήματα, είχε τή μαγία να χαλάει τά μπεκ από τά φανάρια του γκαζιάσ πού είναι στις γανιές των δρόμων. Χωρίς να λογαριάσουμε τί τραβούσανε τά γραμματοκιβώτια. "Οχι πώς ό Παύλος ήτανε κακός. Μαά Θεός φυλάξει! Μόνο πού ήτανε λίγο περίεργος και ήθελε να κρατάει στατιστική πόσα γραμμάρια ρίχνουνε στη γειτονιά του και ποιά κοντι έχει τή μεγαλύτερη πειλατεία, καθώς έλεγε. Τώρα, αν προσθέσετε τά κορίνια με τά πορτοκάλια πού αναποδογύριζε ή μερικά καρδιά με σταφίδες πού έπιανε από τόν μπακάλι της γειτονιάς, τόν εντιμώτατον κύριον Κ. 'Αλεύραν, έχετε έναν πρόχειρον κατάλογο της καθημερινής εργασίας του Παύλου. "Αν και στο ζήτημα των καρδιών δεν μπορούμε να τον κατηγορήσουμε, γιατί το παιδί είχε άνοχη πείσιση με τόν μπακάλι, πίσισση πού τήν ξεπλήρωνε με καρμίσσα σκαμάλια, άια, έννεσείται, κατόρθωνε ό κύρ Κώστας να τόν γριπώνει... Πράγμα όμως πού δεν συνέβαινε πολύ συχνά...

Ναί, ήτανε ένας... "Οχι όμως και πολύ άσχημος, μάλιστα τισμέρες—δυστυχώς, πολύ απάνιος!—πού πλεόντανε... Τά μεγάλα του μάτρα μάτια, ή κανονική του μύτη, λίγο μακρουλή, δίνανε στο πρόσωπό του μια έκφραση έξυπνάδας και εδγένειας... Ήτανε όμως τόσο άχορός και ξεσηγκιστός πού, ενώ ήτανε έντεκα χρόνων, δεν φαινότανε περισσότερο από δικό. Τ' αδύνατα σκέλια του κυματίζανε—κυριολεκτικά— μέσα σ' ένα πανταλόνι παλιό, γεμάτο μπαλώματα, κ' ένα μικρό σακάκι, τόσο μικρό, πού οι τσέπες φτάνανε τά γόνατα. Οι τσέπες του όμως είχανε μεταβλητή σέ μπακάλιο... Και τί δεν είχανε μέσα αυτές οι τσέπες, οι πάντα φουσκωμένες και ξεχειλισμένες!... Καρδιά, σταφίδες, μύγδαλα, στραγάλια, τυρί, πάντα ξερό, κ' έναν τσίρο καρμιά φορά, αν τύχαινε ή έπιχειρήση να πάει καλά, όλα αυτά μαζί με σπάγγο, τρίχες από

άλογουρά, τή σφεντόνα του, τó λάστιχο, άκόμη και μια ποντικοπαγίδα!!

Έξακολουθούμε τήν περιγραφή του ήρώος μας : Μποτίνια με μακρά μύτη — γνώριμα κουτσάβάρη—με λάστιχα, κληρονομιά ενός θείου του, ένα πλατύ κασκέτο και ένα φουλάρι άλλου άσπρου και τώρα... άγνώστου χρωματισμού σ' ένα φωνή βαρεία και τρεμουλιαστή λίγο. Και...νάτονε ό Παύλος!

Ό πατέρας του, φτωχός εργάτης, είχε σκοτωθή πέφτοντας μια μέρα πού ήτανε μεθυσμένος, από τó τραί. Η μάνα του, φτωχιά μα καρτερική γυναίκα, κέρδιζε τó ψωμί τους ράβοντας και ξενοπλέοντας. Ό Παύλος όμως δεν ήθελε να γίνη τίποτα. 'Ανόφελα τόν έσυμβούλευε ή μάνα του. "Όλο του ό πόθος είχε κλειστή μεσ' στο «Χαλάστρας». "Όλη τή μέρα τριγύριζε στους δρόμους, σφουγγίζοντας ή φωνάζοντας, φροβίζοντας τά μικρά παιδάκια ή τραγανώνοντας τά μικρά καρμιάκια πού πηγαίνανε από σχολείο τους. "Άλλοτε πάλι μαζί με τήν πατέρα του, τó Θανάση και τόν Πίπη, έπαιωναν χωματή ένα δρόμο γυρνώντας ό,τι κομμάτι βρισκάνε μπροστά τους. "Εστι δέ Θανάσης και Πίπης δυό του φίλοι, της ίδιας φάρας με αυτόν, πού κυριολεκτικά τούς είχε τρομοκρατήσει, πιστοί του όμως σύντροφοι σ' όλα τά παιγνίδια—εις βρωμοδουλίες—πού τó κεφάλι του σκάρανε. Ό Θανάσης, με κάτι μαλλιά σ' ένα καρόττο, με μικρά στρογγυλά μάτια ήτανε μια άσημότης πλάι στο γνωστό Παύλο και δεν έκολούσε να έχη άλλοιώτικη γνώμη ποτέ του. "Ο Πίπης πάλι, όβλιος και ύποκριτης, είχε ένα μεγάλο θιασισμό για τόν Παύλο από τή μέρα μάλιστα πού τόν έδειρε γιατί δεν μίσησε ένα βάζο με γλυκό. "Ο Πίπης είχε και τó ψηλό αξίωμα να προσκαλεί αυτός τά παιδιά και άλλων συνοικιών κοντινών, άμα αποφαισιζότανε καρμιά βόλτα. Ήτανε, να ποίμε, ό ύπαρχηγός, ό Παύλος ό άρχηγός και ό Θανάσης ό ύπασπιστής.

Μια Κυριακή πρωί ή Τριάδα μαζεύτηκε κοντά στους Ταξίαρχας, στο Πολύγωνο.

— Θανάση, ἔδω! ἄρχισε ὁ Παῦλος... Πιὸ γρήγορα καῦμένο!.. Τώρα θὰ μοῦ δεῖξεις ἂν εἶσαι ἔξυπνος. Ξέρεις τὴ γρηὰ Μαργαρίτα ;...

— Τὴν αὐγουλοῦ πού σουδάωσε μιὰ μὲ τὴ σκούπα προχτὲς στὰ ποδάρια...

— Σκασμός, σκουλήκι!.. Ἄκου τώρα. Θὰ ξέρεις, τὸ δίχως ἄλλο, τὸ γάτο της. Τὸ χοντρό, καυμένο, πού κάθε μεσημέρι κουλουριάζεται στὸ παραθυρὸ της...

— Ναί, ἐκεῖνον πού σὲ γρατσούνισε, χτὲς βράδυ, γιατί τοῦ τράβηξες τὴν οὐρά...

— Ναί, ἔξυπνέ μου! Ἄν μὲ γρατζούνισες, θὰ τὸ πληρώσει. Λοιπὸν, αὐτὸς ὁ γάτος μου χρειάζεται. Τί, αὐτὸ εἶναι δουλειὰ δική μου. Σένα θὰ σοῦ ἀναθέσω μιὰ ἄλλη δουλειὰ νὰ κάνεις. Ἡ γρηὰ Μαργαρίτα κρεμνάει τὸ καλάθι της πούχει γιὰ τὰ ψῶνα της πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς... Δὲν εἶναι δυνατὸν, θὰ τῶχεις δεῖ, ἔ ;...

— Ναί, τὸ ξέρω... Ἐχει δυὸ μεγάλα χερούλια στὴ μέση.

— Μπράβο!.. Αὐτὸ εἶναι... Καθὼς λοιπὸν θὰ τρώει, θὰ μπῆς στὴν αὐλή, θὰ πάρης μὲ τρόπο τὸ καλάθι καὶ θὰ μοῦ τὸ φέρεις ἔδω. Σὺ, Πίπη, θὰ δέσεις μὲ κἀνα σχοινὶ τὸ σκύλο τοῦ Κύρ-Κώστα καὶ θάρθεις καὶ σὺ ἔδω.

— Μὰ τί θὰ γίνεις σήμερα ;... ρώτησαν καὶ οἱ δυὸ μαζί.

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ, γιατί εἴμαστε ἀδέρφια, ἀπάντησε μὲ ὑπερηφάνεια ὁ Παῦλος. Θὰ κάμω σήμερα μιὰ γιορτὴ, γιὰ τιμὴ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἄη-Παντελεήμονα.

— Τί γιορτὴ ;..

— Νά... Πῶς νὰ τὴν ποῦμε ;.. Μιὰ ζ ο ο μ α χ ί α .. Ἡ γρηὰ Μαργαρίτα θὰ δώσῃ τὸ γάτο της, ὁ μπακάλης τὸ σκύλο του, μαζί μὲ μιὰ μπουκάλα σουμάδα πού τοῦ πήρα χτὲς γιὰ νὰ κερᾶσουμε τὴν παρέα. Ἔτσι θὰ περάσουμε ὅλο μας τὸ ἀπόγευμα.»

Καὶ τὸ... ἀπρὸς μιντὶ ἔγινε. Ἐνῶ ἡ κυρὰ Μαργαρίτα ἔτρωγε τὸ φτωχικό της, ὁ «Χαλάστρας» γλύστερησε στὸ διάδρομο καὶ παρουσίασε στὸ δυστυχισμένο τὸ Μούρτζουφλο, τὸ γάτο της, τὴ θεὰ ἑνὸς ὀρεκτικώτατο τηγανισμένου ψαριοῦ — ποιὸς ξέρει πού νὰ τ ὤ β ρ ε.

Ὁ Μούρτζουφλος, πᾶρ' ὅλη του τὴ σοβαρότητα— ἦτανε πιὰ λιγάκι γερόγατος—καὶ τὴ σωφροσύνη του, δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ σὲ τέτοιον πειρασμό. Σηκώθηκε, τέντωσε τὴ ράχι του καὶ πήδηξε μέσ' στὸ καλάθι, ὅπου, πρὶν προφτάσει νὰ καταλάβει πῶς ξαφνικὰ γίνηκε σκοτάδι, ἔννοιωσε νὰ τὸν μετακομίζουνε μὲ τρόπο ὄχι ἀνάλογο μὲ τὴν ἡλικία του. Ὁ θυμὸς τοῦ κύρ-Μούρτζουφλου ἦτανε μεγάλος, ἀναγκάστηκε ὅμως νὰ περιοριστῆ σὲ μερικὰ νιαουρίσματα «μερμιρίζων ὅμως πολλὰ κατὰ φρένας» καὶ σχεδιάζων ἐκδίκησιν!..

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅλη ἡ παρέα τραβοῦσε γιὰ τὸ Γαλάτσι. Στὸ καλάθι ὁ Μούρτζουφλος, καὶ ὁ Δίκ, ὁ σκύλος τοῦ μπακάλη, δεμένος μ' ἕνα σχοινὶ ν' ἀκολουθᾷ. Διαλέξανε ἕνα καλὸ μέρος, πιὸ κέρα ἀπὸ τὸ Γαλάτσι, πλαῖ ἀπὸ ἕνα φράχτη καί, ὕστερα ἀπὸ ἕνα γενικὸ τ ο ῦ ρ τῆς μπουκάλας μὲ τὴ σουμάδα, ὁ Παῦλος ἀνοῖξε τὸ καλάθι καὶ τράβηξε ἀπὸ μέσα τὸ

Μούρτζουλο, ἀπὸ τὴν οὐρά, τὸν ἔδωσε σ' ἕνα κλωνάρι καὶ ὁ Πίπη, κρατῶντας τὸ σκύλο ἀπὸ τὸ σχοινὶ, τὸν ἀμόλησε ἐναντίον τοῦ γάτου πού οὐρλιάζε ἀπὸ τὸν πόνο. Ὁ Δίκ, μὲ τὶς τρίχες σηκωμένες, ὤρμησε μὲ λύσσα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του. Ἄλλ' ὅμως, σὰν εἶδε τὸ δυστυχισμένο τὸ γάτο χωρὶς ὑπεράσπιση, νὰ μάχεται μὲ τὸν πόνο του, ἡ καρδιὰ τοῦ καλοῦ σκύλου ραγίστηκε καὶ ἄρχισε νὰ οὐρλιάζει λυπητερά.

«Χτύπα τους, Πίπη, οὐρλιάσε ὁ Παῦλος, χτύπα δυνατὰ μὲ τὸ μπαστούνι σου... Πρέπει οἱ θεαταὶ ν' ἀποζημιωθοῦνε γιὰ τὰ λεφτά τους. Ἀπὸ δῶ, κύριοι καὶ κυρίες. Ἐλάτε νὰ δῆτε τὸ μεγάλο τσακωμὸ τοῦ μπακάλη καὶ τῆς αὐγουλοῦς!»

Ὁλη ἡ παρέα χτυποῦσε μὲ ἀγριότητα τὰ φτωχὰ ζῶα, τῶν ὁποίων οἱ φωνῆς τοῦ πόνου, μαζί μὲ τὶς φωνῆς τῶν χαμινιῶν, γέμιζαν γύρω τὸν ἄερα. Ὅμως ὁ Δίκ δὲν ἔξακολουθοῦσε πλέον νὰ διαμροτύρεται μόνον... Δάγκωνε σὰν μανιακός! Μ' ἕνα δάγκαμα ἔσχιζε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ πανταλόνι τοῦ Θινάση, μὲ μιὰ ἄλλη, ἔσχιζε τὰ δάχτυλα τοῦ Πίπη, ἐνῶ ὁ Μούρτζουφλος ἀκόνιζε τὰ νύχια του στὸ πρόσωπο τοῦ Παύλου.

Ξαφνικὰ, ἄκουσαν στὰ δεξιὰ τους ἕνα θόρυβο ἀπὸ κλαδιά, κατόπι σιγανῆς φωνῆς, τέλος βήματα τὰ ὁποῖα σιγὰ πλησιάζανε. Στὸ κενό, μὲς ἀπ' τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων, δυὸ σιλουέτες φανερωθήκανε καὶ διεκρίνοντο καθαρὰ στὸ μπλὲ φόντο τοῦ καθαροῦ καλοκαιριάτικου οὐρανοῦ. Τὸ καπέλλο βαλμένο στὸ κεφάλι λίγο περήφανα καὶ μὲ τὸ ὑποσιάγωνο ἀπὸ κάτω, ἕνα πουκάμισο χαλὶ γύρω ἀπ' τὸ καλοκαμμωμένο καὶ γερὸ σῶμα τους, πανταλόνι κοντὸ καὶ πλατύ, ἕνα κοντάρι στὸ χέρι, τὰ δύο παιδιὰ πού ξαφνικὰ φανερωθήκανε, εἶχανε ἕνα ὕφος ἀποφασιστικὸ καὶ θαρραλέο. Δυὸ τρεῖς ἄλλοι σηκώθηκαν σὲ λίγο κάτω ἀπ' τὰ κλαδιά καὶ μὲ βῆμα εὐλίγιστο καὶ ἔλαστικό γλύστερησαν πρὸς τὴ διεύθυνση τῆς παρέας.

— Σκάστε το! φώναξε ὁ Παῦλος, οἱ Πρόσκοποι...

Ἄλλὰ τὴν ἴδια στιγμή συνέβηκε κάτι ἀπρόοπτο ἐντελῶς. Ὁ Μούρτζουφλος, μὲ μιὰ φοβερὴ ὀρμή, πήδηξε στὸ πρόσωπο τοῦ Παύλου, σπάζοντας τὸ σχοινὶ πού ἦτανε δεμένος. Ἐπεσε στὴ σκόνῃ, ἀλλ' ἀμέσως σηκώθηκε καί, σὰν βολίς, ἔπεσε στὸ λαϊμὸ τοῦ Παύλου πού ἔβρουγε. Ὁ Δίκ πάλι μὲ δαγκωματιλὲς λευτερώθηκε ἀπ' τὸ χέρι τοῦ Πίπη πού τὸν κρατοῦσε καὶ τὰ δυὸ καλὰ ζῶα πού ὁ πόνος καὶ ἡ μνησικακία τὰ συνεφιλίωσε, αἰσθανόμενα, ἴσως, τὴ στιγμή ἐκείνη τὴ παρουσία τῆς Δικαιοσύνης, ὤρμησαν μὲ λύσσα στὰ ἴχνη τῶν μικρῶν τυράννων, ἀκολουθούμενα ἀπὸ τὰ εὐκίνητα ἐκεῖνα παιδιὰ πού ὁ Παῦλος τὰ εἶχε ὀνομάσει «Προσκόπους» μὲ τὰ μακρὰ κοντάρια στὸ χέρι καὶ τὰ ὁποῖα εἶχανε διακόψει τὴ μυσερὴ διασκέδαση τῶν χαμινιῶν. Ἦτανε ἕνα κυνήγι ἄγριο, πλαῖ στὸ φράχτη: πρὸς οἱ μικροὶ κακοῦργοι φεύγοντας, ἀπὸ πίσω τὰ δυὸ θύματα τῆς θηριωδίας τῶν καὶ στὸ τέλος οἱ ἀπὸ μηχανῆς θεοὶ-σωτήρες, τὰ χαλὶ καπέλλα.

Πού ἦταν τώρα ἡ χλευαστικὴ αὐθάδεια τῶν χαμινιῶν ;...

(Συνέχεια)

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Η Χ Ω

Σ Κ Ι Ε Σ

Υπό τον τίτλον αυτόν εξεδόθηκε σ' έναν τόμον δέκνηρον τὸ ποιητικὸν ἔργον τοῦ κ. Δάμπρου Πορφύρα, ἀπ' τοὺς ἀρίστους λυρικῶς ποιητὰς μας. Σὰς παραθέτω δυὸ ποιήματά του, πού, χωρὶς νὰ εἶνε ἀπ' τὰ καλλίτερα, δίδουν μὴν ἰδέα τῶν ἀντιλήψεων τοῦ ποιητοῦ γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τῆς ἐκλεκτῆς τέχνης του.

ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ !

Μὴν κλαῖς, μὴ λές πῶς τίποτα δὲ σοῦμειν' ἐδῶ πέρα· σου μένει, ἀπάνω στὰ βουνά, τὸ πέρασμα τῆς μπόρας, σου μένει ἡ χαραυγὴ μακρὰ στὸ πέλαγο κ' ἡ μέρα κάτω στὸν κάμπο κ' οἱ ἐλιές καὶ τὸ βοητὸ τῆς χώρας.

Σοῦ μένει ἀκόμα τὸ φτωχὸ τ' ἀπάνεμο ἀερογάλι πού σὰ βραδυάζει μέσα του πέφτουν τὰ βράγια, οἱ μῶλοι, τὰ σπίτια, ὁ γέρος ὁ φαρᾶς πού λάμπει ἀγάλι-ἀγάλι μὴν κλαῖς ! Σοῦ μένει ἐκεῖ—γιὰ ἰδὲς—ὄλ' ἡ ζωὴ μας. Ὁλη.

Σοῦ μένει ἐκεῖ μὲ τὴ βουβὴ κι' ἀθῶα τῆς γαλήνης, μὲ τὴ γλυκοχαμόγελη, τὴν ξένοιαστη ὁμορφιά της, μὲ τὴ σκιά της, τὴ σκιά π' ἀρχίζει νὰ τὴ σβύνῃ σιγά-σιγά τὸ σούρουπο καὶ τῆς νυχτιάς ὁ μπάτης...

ΔΕΞΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Χριστέ μου, δόστου τὴ χαρὰ, τὴ μόνη πού μπορούσε νὰ σοῦ ζητήσῃ ἀπάνω ἐκεῖ νοσταλγικά ἢ ψυχὴ του, κάνε τὸ θάμα κι' ἄσε τον νὰ ζήσῃ ὅπως ἐξουσε σὲ μιά μεριά πού τάχατες νὰ μοιάξῃ τὸ νησί του.

Νᾶναι τὰ βράγια στὸ γκρεμὸ βαθυὰ κουφਾਲισμένα, νάχῃ σωριάσει ἡ θάλασσα στὴν ἀμμουδιά τὰ φύκια, κι' ἀράδα ἀράδα στὸ γιαλὸ δεμένα, ἀποσταμένα, νὰ σιγοτρίζουν τὰ φτωχὰ Σκιαθίτικα καΐκια.

Νᾶναι οἱ νησιώτισσες οἱ γρηῆς κ' οἱ νιὲς οἱ πεθαμῆνες, αὐτὲς πού τὶς θλιμμένες τους, μᾶς ἔλεγε ἱστορίες, νὰ γνέθουν τὸ λινάρι οἱ γρηῆς στὴν πόρτα καθισμένες, καὶ δίπλα στα παράθυρα ν' ἀνθίζουν οἱ γαζίες.

Κ' ὕστερα ἀκόμα νᾶναι ἐλιές καὶ νᾶναι κυπαρίσσια σκυμμένα νᾶναι καὶ τὸ φῶς τ' ἀχνὸ νὰ προσκυνᾶνε, νὰ τότε περιμένουνε στὸν κάμπο τὰ ξωκλήσια καὶ τὴν καμπάνα τους μακρὰ οἱ ἀγγέλοι νὰ χτυπᾶνε.

Δόστου Χριστέ μου, τὴ στερνὴ χαρὰ νὰ ἰδῇ καὶ πάλι, τὴ γνώριμὴ του τὴ ζωὴ κοντὰ στ' ἀκροθαλάσσι, ἄχ ! ἔτσι ἀθῶα κ' ἔτσι ἀπλά κι' ἀγνά τὴν εἶχε φάλει, πού τῆς ἀξίζει ἐκεῖ ψηλά μαζί μ' αὐτὸν ν' ἀγιάσῃ...

Ἐεῦρετε ὅτι τὸ Κράτος ἐδώρησε στὸ Σῶμα ἓνα οἰκόπεδο στὴ γωνία Σκουφᾶ-Λυκαβητοῦ γιὰ τὸ μέγαρο τῆς Νέας Γενεᾶς καὶ ὅτι ὑπάρχουν ἤδη 190 χιλιάδες δραχμὲς γιὰ νὰ κτισθῇ.

— Ἐ λοιπόν ! σὰ νὰ μυρίσθηκα ὅτι ἡ ἀνέγερσίς του δὲν θὰ βραδύνη, γιὰτί ἄκουσα νὰ γίνεται λόγος περὶ δανείου κτλ.

— Φαντασθῆτε νὰ γίνῃ κιόλας ἐντὸς τοῦ ἔτους κ' ἓνα ὥραῖο πρῶτ' νὰ τὸ δοῦμε ἑτοιμο καὶ νὰ τρίβουμε τὰ μάτια μας...

— Σημειώσατε δὲ ὅτι θὰ στεγάσῃ ὄχι μόνον τὸ Σ.Ε.Π., ἀλλὰ καὶ τὴν Ὀλυμπιακὴ Ἐπιτροπὴ καὶ τὸν Σύνδεσμο τῶν Ἀθλητικῶν Σωματείων.

— Τὸ Σῶμα ἔστειλε στὰς Σέρρας προσκοπικὰ εἶδη γιὰ 24 προσκόπους, μεταξύ δὲ αὐτῶν ἐγκόλπια καὶ σόματα τῆς «Ζ. τῶν Π.».

— Ὁ Γενικός Ἐφορος κ. Κ. Μελάς, πῆγς στὴν Αἰδηψὴ γιὰ λουτρά καὶ, ὑποτίθεται τοῦλάχιστον, γιὰ ν' ἀναπαυθῇ, ἢ μᾶλλον, κυρίως, γιὰ ν' ἀναπαυθῇ.

— Ἀντὶ τοῦτου ἐργάζεται διπλάσιος, παρὰ τὰς συστάσεις τῶν ἰατρῶν. Παράβασις δὲ τῶν συστάσεων τῶν ἰατρῶν εἶνε πράξις ἀντιπροσκοπικὴ. Ἐφ. ὧ καὶ τὴν καταγγέλλομεν.

— Ἄλλη δωρεά. Ἡ Κοινότης Λαγκαδᾶ ἐκτὸς χρηματικῶν ποσῶν 1000 δραχμῶν, ἐδώρησε στὴν ἐκεῖ Ὀμάδα καὶ πεδινὴν ἔκτασιν 20 χιλ. τετρ. μέτρων. Νὰ τί θὰ πῆ φιλοπρόδοος Κοινότης !

— Ἀπ' τὸ Διδυμότειχο ἐστάλη στὸν κ. Γεν. Ἐφορο τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα : «Πρόσκοποι Διδυμοτείου πανηγυρίζοντες ἐλευθερίαν στέλλουν δι' ὑμῶν ἀδελφικὸς χαιρετισμοὺς εἰς ὅλους τοὺς Πρόσκοπους. Μάριος Οἰκονόμου.»

— Στὸ τελευταῖο φύλλο οἱ ἀναγνώσται θὰ πρέσειαν τὸ λάθος πού ἐγίνε στὸν τίτλο τοῦ διηγήματος τοῦ κ. Χρήστοβιτς μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωος Σκουρτανιώτη «Δημήτριος» ἀντὶ : «Θανάσης».

Τὸ Δαγωνικὸ.

ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ κ. ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ

Ὁ πάντα πρόθυμος καὶ πρῶτος σὲ κάθε τι εὐγενικό, σεβαστὸς φίλος τοῦ Προσκοπισμοῦ κ. Ἐμμ. Μπενάκης, προσέφερε δυὸ χιλιάδες δραχμὲς γιὰ ἐξοδα ἀποστολῆς δυὸ πτωχῶν προσκόπων στὴ συγκέντρωσι τοῦ Λονδίνου.

ΑΝΑΝΕΩΣΑΤΕ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ ΣΑΣ ;

Ἀπὸ τὸ σημερινὸν φύλλον τὸ Περιοδικὸν εἰσέρχεται εἰς τὸ 40^{ον} ἔτος. Ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡ συνδρομὴ πρέπει νὰ ἀνανεώσουν, ἄλλως θὰ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλονου.

ΚΙΝΗΣΙΣ Σ. Ε. ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΑΡΙΟΣΤΟΛΙΟΝ.—Ο φιλοπρόδος Δήμαρχος κ. Λ. Νικηφοράτος ανέλαβε να οργανώσει ο ίδιος τὸν Προσκοπισμὸν στὴν Κεφαλλονιά. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ κέρει τὸ καλλίτερο.

ΠΙΣΟΔΕΡΙ.—Ὁ κάλλιστος ἀρχηγὸς κ. Ἀργ. Χασιόπουλος ἀνήγγειλε στὸ Σῶμα ὅτι ἡ ὁμάς του θὰ στρατοπεδεύσῃ δεκά ἡμέρες σὲ μιὰ ἐξοχικὴ κοιλάδα κατάφυτη καὶ πολὺ ὑγιεινὴ.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ.—Ἐπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸ ἐμάθεμε καὶ νῆξ ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ προσκόπους. Εἶνε ὡς 60 καὶ ἔχουν καίτοι πολλὰς προόδους ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν κ. Χ. Νικολαΐδην, καθηγητὴ τῆς Γυμναστικῆς καὶ τὸν ὑπαρχηγὸν κ. Ζ. Κωνσταντινίδην.

ΑΛΕΞΑΝ ΡΕΙΑ.—Ὁ καλὸς φίλος κ. Ν. Νότοπος τοῦ Σ. Α. μᾶς ἀναγγέλλει ὅτι ἡ εἰγ. σύζυγος τοῦ αὐτοῦ: Ἑλληνος Προξένου Κα Βλατίκου, προσφέρει, σὲ μιὰ ὠραία τελετῇ ποὺ ἔγινε, τὴν Σημαία προσλασεῖ: στοὺς Πρόσκοπους, Πόρτ-Σαϊδ.

ΛΑΓΚΑΔΑΣ.—Ἡ 1η Ὀμάς ἔκκυε στὰς 18 π. μ. μιὰ ὠραία ἐκδρομὴν στὸ γραφικὸ Ἀειβάτι, ἔξ ἑλιόμετρα ΒΔ. Ἐπικίξαν τρυγούδησαν, χόρεψαν ὅλη μέρα κάτω ἀπ' τὸν γέρον πλιτανο τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, καὶ πρὸς τὸ βραδάκι γύρισαν κατευχαριστημένοι.

ΑΘΗΝΑΙ.—ὑπὸ τὸν κ. Ἰακ. Βλαχοβιδόλον τμηματάρχην τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως συνεστήθη καὶ δεύτερος Προσκοπικὸς Σύνδεσμος. Περιλαμβάνει τοὺς πιο προοδευτικοὺς καὶ πιδ μορφωμένους διδασκάλους τῆς πρωτεύουσας μὲ ἐπί κεφαλῆς τὸν κ. Δημ. Ἀνδρεοῦδην Ἐπιθεωρητὴ τῶν Δημοτικῶν Σχολείων. Ἀπεφασίσθη καθε μέλος τοῦ Συνδέσμου να καταρτίσῃ δικὴν του ὁμάδα. Φιν ἀξέσθε λοιπόν...

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ.—Τὴν Κυριακὴν 10 π. μηνὸς ὅλες αἱ ὁμάδες τοῦ Σώματος Πειραιῶς, ἐξέδραμον στὸ Πέραμα ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Ἐφόρου Σαρωνικοῦ κ. Θ. Κοτέρη καὶ ὄλων τῶν ἀρχηγῶν καὶ ὑπαρχηγῶν. Κάθε ὁμάς παρέλαβε μετὰ τὸ μεταγωγικὸν τῆς τινὸς σκηνῆ καὶ ὄλα τ' ἀπαραίτητα γιὰ ἐγκαταστάσι στρατοπέδου. Μετὰ τὴν κατασκηνώσι ὄλοι οἱ πρόσκοποι, ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψὴ τῶν ἀρχηγῶν τὸν καθάρισαν ἐπὶ δύο ὁλόκληρες ὥρες ἑκατοντάδες πεδῆκα. Τὸ ἀπόγευμα οἱ ναυτοπρόσκοποι ἔλαμν ἀγκησιεὶς κωπηλασίας καὶ ἡ 3η ὁμάς διδασκαλίαν κατ' ἐνωμοτίαν.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.—Πολλὴν ἐπιτυχίαν ἐσηκείωτε ἡ Προσκοπικὴ ἑορτὴ ποὺ ἐδόθη στὴν κεντρικὴ πλατεία τῆς πόλεως ἀπ' τὰς δύο Ὀμάδες. Τὸ πρόγραμμα περὶ ἑλάμβανεν: Γυμναστικὰς ἀσκήσεις, ἄλματα, δρόμο, διελευστικὰ σκυταλοδρομικὸν δρόμον ἐνὸς σάκκων, ἀρπαγὴν πύλου, σηματογραφίαν, ἐπίδειξι κατασκηνώσεως (ἀπ' τὴν 1η Ὀμάδα) καὶ κατασκευὴν καλυβιδίων (ἀπ' τὴν 2η). Καὶ αἱ δύο Ὀμάδες ἐξετέλεσαν τὸ πρό-

γραμμα μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ τελειότητα καὶ ἀπέσπασαν τὰ θεσμὰ συγχαρητήρια τῶν ἀρχῶν καὶ τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰς ἐπευφημίας τοῦ ἀπείρου πλήθους ποὺ μ' ἐνθουσιασμὸν παρακολουθοῦσε ἐπὶ 2 1)2 ὥρες τὴν ἐκτέλεσι τοῦ προγράμματος. Στὴν ἑορτὴν παρευζήθησαν καὶ οἱ Ἀρχαγοὶ καὶ βαθμοφόροι τῶν Ὀμαδῶν Χρουπίστη, Μικυρόβου, Κορυτσου καὶ Κουμαντισόβου. Ὅλοισὶ Πρόσκοποι μὲ τὸν Τ. Ἐφορον καὶ τοὺς Ἀρχηγούς τῶν κάθησαν μετὰ σὲ κοινὸ γεῦμα τὸ ὅποιον δόθηκε πρὸς τιμὴν τῶν ὑπὸ τὴ Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Τ. Π. Σ. Καστορίας. Ὅτι νὰ πῆ κανεὶς γιὰ τὸν κ. Τ. Καββαδία, Ἐπόπτη τῶν Ὀμαδῶν τοῦ Τ. Π. Σ., θὰ εἶνε λίγο.

ΣΙΑΤΙΣΤΑ.—Ἀληθμονήτη θὰ μείνη ἡ ἐκδρομὴ τῆς 2ης Μαιου τῶν Προσκοπῶν καὶ μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου Σιατίστης στὰ Γρεβενά. Τοῦ συνώδευσαν ὁ ἀρχηγὸς Ὀμάδος κ. Ἀθαν. Ἀργυριάδης, ὁ λαμπρὸς γυμνασιάρχης κ. Τσαμίσης καὶ οἱ καθηγηταὶ κ. κ. Δάνας, Κανατσιούλης καὶ Καραϊλίδης ὡς καὶ οἱ φιλοπρόσκοποι κ. κ. Ὑποδιοικητὴ, Εἰρηνοδίκης καὶ γραμματεὺ: Ἐφορίας Σιατίστης. Μετὰ τρυγούδια καὶ χαρὰς οἱ Πρόσκοποι πέρασαν τὸν Ἀλιάκμονα καὶ τὸ βράδυ στὰς 6 ἔφθασαν στὰ Γρεβενά, ὅπου τοὺς ἀνέμενε λαμπρὰ ὑποδοχὴ καὶ περιποίησις ἀπὸ μέρους τῶν μαθητῶν τοῦ ἐκεῖ Γυμνασίου καὶ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ποὺ κοίταζαν τοὺς νὰ τοὺς περιποιηθῆ καλύτερα. Τὸ μεσημέρι τῆς Κυριακῆς παρετέθη γεῦμα τὸ ὅποιον ἐτίμησαν οἱ πολὺ εὐγενεὶς καὶ περιποιητικοὶ κ. Ἀριστ. Κατσούλης γυμνασιάρχης, Παπαλεξίου Δήμαρχος, καὶ ὄλοι αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως. Τὸ βράδυ ἔδισαν καὶ παράτασιν «τὸν Χορὸν τοῦ Ζυλόγγου» πρὸς τιμὴν τοῦ ἐκεῖ Γυμνασίου, καὶ ἐδέχθησαν τὰ συγχαρητήρια ὄλων. Τὸ πρωὶ δὲ τῆς ἄλλης μέρας ἀφύπναιξαν, τραγούδησαν καὶ διεσκέδασαν, ἀνεχώρησαν μὲ ζητωκραυγὰς γιὰ τὴν Σιατίστα. Τὴν 7ην Μαιου πάλιν ἔκαμν ἐκδρομὴν στὸ χωριὸν Κουτσικὸ-Πηγαίνοντες, ἔλαμν γυμνάσιον ἀνιχνεύσεως, τὸ δε μεσημέρι οἱ ἐνθουσιώδεις κάτοικοι τοὺς περιποιήθησαν ὑπερβολικά. Δὲν θὰ ξεχάσουν οἱ Πρόσκοποι καὶ τοὺς καλοὺς διδασκάλους καὶ μαθητὰς τοῦ χωριοῦ οἱ ὅποιοι τοὺς προσέπεψαν μισὴ ὥρα μακροῦ. —Καὶ μιὰ καλὴ προσκοπικὴ πράξις: Ὁ ὑπαρχηγέωον ἐνωμοτάρχης Ἀχιλ. Σκυρτῆς καὶ οἱ Πρόσκοποι Γ. Καρακώτσιου, Χ. Θεοχρηδῆς, Παν. Βερβέρης καὶ Ἰωάν. Μουχτάρης συνήτησαν στὴν δρόμον κατὰ τὰς 8 τὸ βράδυ ἕναν κάτοικο νεκρό. Ἐνῶ δὲ ὄλοι οἱ διαβῶνται στέκονταν ἂ' ἔβλεπαν, αὐτοὶ ἀμέτρως βρῆκαν μιὰ κουβέρτα καὶ τὸν μετέφερον στὸ σπίτι τοῦ ποὺ ἀπέχετο μισὴ ὥρα. Εἶναι νάγκη νὰ προηθώσωμεν ὅτι ὁ κ. Ἀργυριάδης δουλεύει μ' ὄλην τὴν καρδίαν;

ΕΘΝΙΚΕΣ ΔΟΞΕΣ !

ΤΟ ΚΑΡΑΓΑΤΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟ !

Παντού όπου μπήκε ο στρατός μας βρήκε προσκόπους να τον υποδεχθούν, γιατί παντού οι πρόσκοποι προηγήθησαν—άληθινοί προάγγελοι της ελευθερίας. Έτσι κάθε δόξα έθνική, είνε πρώτα-πρώτα δική τους δόξα. Πρόσκοποι! αξίζει να είσθε υπερήφανοι γι' αυτό.

Χαράς ευαγγέλια! Το Καραγάτς ελεύθερο! Τι στιγμές ήταν εκείνες που ο ελληνικός στρατός εμπαινά στο ώρατο προάστειο...

Όλοι οι κάτοικοι με απεριόραπτη χαρά, ανεξαρτήτως φυλής και θρησκείματος, υποδέχονται τους ελευθερωτάς των. Είναι τρελλοί, κυριολεκτικώς τρελλοί απ' τη χαρά τους.

Το Καραγάτς άνακτᾶ την ελληνικωτάτη του ὄψη ύστερα από τόσες δοκιμασίες.

Οί Πρόσκοποι του είναι άεικίνητοι. Βραδυές δλόκληρες άγρυπνοῦν περιμένοντας την άφιξη του στρατού. Τέλος ο στρατός έρχεται. Βγαίνουν εις προϋπάντησίν του. Τόν υποδέχονται κατενθουσιασμένοι και τίθενται πάραυτα ὑπό τας διαταγάς του. Ὅδηγοῦν τὰ διάφορα τμήματα, τὰ ὁποία μεταβαίνουν ν' αντικαταστήσουν τὰ γαλλικά φυλάκια. Ἀπό τῆς επομένης δὲ εκτελοῦν καθήκοντα άγγελιαφόρων στὲς διάφορες ὀπηρεσίες τῆς πόλεως, στὸ Σύνμα, στὸ Ταχυδρομεῖο, στὸ Φρουραρχεῖο, στὸ Διοικητήριο κι' ὅπου ἄλλοῦ τοῦς παρουσιασθῆ εὐκαιρία με μεγάλη προθυμία. Δείχνουν ξεχωριστὴ άφοσίωσι στὸ καθήκόν τους, βλέποντας τὰ μέλη του Τ. Συνδέσμου μας νὰ δίδουν πρώτα τὸ καλὸ παράδειγμα, νὰ διευκολύνουν σὲ κάθε του ἀνάγκη τὸ Στρατό μας, σὲ καταλύματα, σὲ ἐφοδιασμό, σὲ ἀπαραίτητες πληροφορίες.

Κάθε πρωί οι πρόσκοποι βρίσκονται, στὲς θέσεις που τοῦς ἔχουν ὀρισθῆ και εκτελοῦν, τὴν ὀπηρεσία με παραδειγματικὴ πειθαρχία και με εὐχαρίστησι ζωγραφιστὴ στὰ πρόσωπά τους.

Δίκαιον εἶνε ν' ἀναφέρωμε εἰδὼ μερικὰ ιστορικὰ γιὰ τοῦς προσκόπους Καραγάτς.

Ἡ 1η ὀμάς συνεκροτήθη τὴν 15ην Μαρτίου—δυσὸ μῆνες περίπου πρὶν ελευθερωθῆ τὸ γραφικὸ προάστειο—τῆ πρωτοβουλία του δραστήριου Περιφερειακοῦ Ἐφόρου Θράκης κ. Κ. Λαγουμιτζάκη. Πενήντα μαθηταί ἦσαν οἱ πρώτοι που εἶχαν τὴν τιμὴ νὰ τὴν ἀπαρτίσουν, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του διδασκάλου κ. Κ. Ποντίδου, τὸν ὁποῖον μετὰ ἕνα μῆνα ἀντικατέστησε, μὲ τὸς ἀπολυθεῖς του στρατοῦ, ὁ ἑφεδρος ἀνθ' ὄγος του Μηχανικοῦ κ. Γ. Σιάπαντας. Ἐν τῷ μεταξὺ καθιερώθη και δευτέρα ὀμάς μαθητευομένων τῆς ὁποίας τὴν ἀρχηγίαν ἀπέλαβε ὁ κ. Ποντίδης. Περὶ τὸν νὰ σημειωθῆ ἡ ἐπίδοσις τῶν νεαρῶν μαθητευομένων, που σ' ἕνα μῆνα μέσα καθιερώθησαν τόσο καλὰ ὥστε τὴν προπερασμένη Κυριακὴ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ὀρκωμοσία τους.

Ἔχουν κάμει διάφορες ἐκδρομές. Τὴν πρώτη ἡμερησία στὸ πλησιόχωρο Βουνοχώρι, ὅπου οἱ κάτοικοι τοῦ περιπετήθησαν πάρα πολύ, γιὰ τὴν τρέφουσι μέσα τους ξεχωριστὴ λαχτάρα γιὰ τὴν πατρίδα τους που τῶρα τὴν ἐβλεπαν προσωποποιημένη στὴν κορμοστασιά και τὴ λεβεντιά τῶν πρώτων προσκόπων τῆς περιφέρειας των. Τὸ χωριὸ τους, ἀπέχον 8 χιλιάμετρα ἀπὸ τὸ Καραγάτς, φημίζεται γιὰ τὴν ἐργατικότητα τῶν κατοίκων του και τὸ ἀμύγες του πληθυσμοῦ του με πατριωτικὸ αἰσθημα αἰμαίο. Οἱ πρόσκοποι ἐπαίξαν, τραγουδῆσαν, γλέντησαν ὄλην τὴν ἡμέρα, πολὺ σωστά δὲ ὁ κ. Ποντίδης τοῦς παρωμοίασε με χελιδονάκια τῆς ἀνοιξέως.

Τὴν δεύτερη ἐκδρομὴ τους τὴν ἔκαμαν στὸ Ταιορέσιο που ἀπέχει μισὴ ὄρα. Κ' ἐκεῖ περάσανε λαμπρὰ γιὰ τὴ κ' ἐκεῖ οἱ κάτοικοι, ἀκραίφνεῖς Ἑλληνας, ξετρελλάθησαν με τὰ προσκόπια νομίζοντας πὺς ἐβλεπαν τὸν Ἑλλ. Στρατό.

Δυσὸ φορές τὴν ἐβδομάδα πηγαίνουν στὸ πεδῖον του Ἄρεως ὅπου ἀσκούνται σὲ πεζικὰ γυμνάσια, σὲ ἀγωνίσματα, σὲ παιχνίδια ποδοσφαίρας, που τὸ συνήθησαν τόσο ὄρατα.

Τὴν Πρωτομαγιά βγήκαν ἐκδρομὴ σὲ μὴ μαγευτικὴ τοποθεσία πρὸς τὰ Μαράσια στὴ συμβολὴ τῶν τριῶν ποταμῶν τῆς Θράκης, ὅπου περάσαν μίαν ἡμέρα ἀλησμόνητη. Στὴν ἀρχὴ ἀσχολήθησαν σὲ καθαρισμό στρατοπέδου ἐκλέξαντες μέρος κατάλληλο γιὰ κάθε ὄμιλο, γιὰ τὴν ἦσαν μαζί και ὄλοι οἱ μαθηταί και οἱ μαθήτριες με τὸ προσωπικὸν τῶν Σχολείων. Ἐξετέλεσαν καθήκοντα φρουρῶν στὴν ὄχθη του Ἐδρου, μὴ τυχόν πέση κανεῖς μικρὸς μαθητῆς στὸν ποταμὸ. Ὀλημερίς ἐγλέντησαν τραγουδῶντες και διασκεδάζοντες με χοροὺς ελληνικοῦς παιγνίδια κτλ. Συμφάγαν ἐπειτα εὐθυμὰ τὰτα στὴ ρωμαντικὴ ἐκείνη ἐξοχή και τὸ βράδυ, ἀνοσοσταφανωμένοι και τραγουδῶντας, γύρισαν στὸ Καραγάτς, ἀπ' τὸν κεντρικώτερο ὄδρομο.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑΝ

Ὁ Βέλγος πρόσκοπος κ. Henry Paulich (St. Iosse-ten-Noode-Bruxelles (Belgique) 57. Rue du Méridien), ἔτων 17, γνωρίζων γαλλικά, γερμανικά και ἑσπεράντο.

Ἐπίσης ὁ Ὀλλανδὸς πρόσκοπος κ. A. Mak van Waag-van Baerlestraat 81 — Amsterdam εἰς τὴν ἀγγλικήν.

Ἡ «Παγκόσμιος Ἀδελφότης Παιδιῶν» τῆς Νέας ὎ρκης (World Brotherhood of Boys—200 Fifth Avenue) ἔστειλε στὸν κ. Γεν. Ἐφαρο ἕνα εὐγενικὸ γράμμα με τὸ ὁποῖον του γνωρίζει τὰ ἔξῃς:

Ὅποιος πρόσκοπος θέλει νὰ γίνῃ μέλος τῆς πρέπει νὰ γράψῃ ἕνα ὄμορφο γράμμα σ' ἕνα παιδί που νὰ του εἶνε ἄγνωστο και νὰ τὸ βάλῃ σ' ἕνα φάκελλο, τὸν ὁποῖον ὄμως νὰ μὴν κλείσῃ. Πάνω-πάνω στὴν ἀριστερὴ μεριά του γράμματος νὰ γράψῃ τὴ διεύθυνσί του κι' ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸν φάκελλο τὸν τόπο στὸν ὁποῖο θέλει νὰ πάῃ τὸ γράμμα και με τὸ ἀνάλογο γραμματόσημο. Ἡ Ἀδελφότης, που ἔχει μέλη σ' ὄλα τὰ μέρη του κόσμου, θὰ προσδέσῃ τὸ ὄνομα σ' ὄλα τὰ μέρη του κόσμου, θὰ προσδέσῃ τὸ ὄνομα σου εἰς τὸ γράμμα, θὰ προσδέσῃ τὸ ὄνομα σου εἰς τὸ γράμμα, θὰ προσδέσῃ τὸ ὄνομα σου εἰς τὸ γράμμα, θὰ προσδέσῃ τὸ ὄνομα σου εἰς τὸ γράμμα. Σὲ χωριστὸ δὲ χαρτάκι γράφετε τὴ διεύθυνσί σας, τὴν ἡλικία σας, τὴ γλώσσας ξέρετε, τὴν ὄνομα προτιμάτε κτλ. Ὅσοι θέλουν περισσότερες πληροφορίες ἀς ζητήσουν ἀπ' τὸ Σῶμα σχετικὰ ἐντυπα.

Τὸ διήγημά μας*

ΧΑΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

(6)

Υπὸ PENE THEBENIN

— Ναι, Κίτ. Τὸ κόλπο ἐπέτυχε, εἶπε ὁ Πέτρος, κι' αὐτὸ χάρι σ' ἐμένα. Μὰ δὲν μοῦ εἶπες πῶς σοῦ κατέβηκε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

— Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή πού εἶδα ἐκείνην τὴν ψευτοζητιάννα στη γέφυρα τοῦ Μποροντίνου νὰ μᾶς παραμονεύει, εἶπα μέσα μου: «θέλεις αὐτὴ νὰ εἶνε καμμιά κατσόκοπος;...» Κι' ἀμέσως κατόπι μοῦρθε ἡ ἰδέα: «ἂν ντυνῶσόν σὰν αὐτὴ...» Πρόσεξα, ἐννοεῖς, καὶ τὸ σουλούπι τῆς, τὴν ὥρα πού τῆς εἶδνα, ὅπως θυμᾶσαι, ἐλεημοσύνη. Ἄμα δὲ εἶδα καὶ πῶς μᾶς κοίταζε μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ καὶ κατόπι πού, φεύγοντας ξανὰ δὴ φορῆς, αἶ, δὲν μοῦ ἔμεινε πιά οὔτε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία...

— Καὶ εἶχες ἀπολύτως δίκιο! Νὰ δῆς. Τοῦ λέγω τοῦ σταθμάρχου: «αἶ; δὲν ἔγινε ὅπως τῶλεγα;» δηλαδή πῶς; ὁ Ἥλιος θὰ κοίταζε νὰ τὸ σκάσει καὶ πῶς τόχατες ἐγὼ τοὺς εἶχα προειδεῖσαι... «Ναι» μοῦ λέει. Ἄρα...

— Μὰ δὲν ἀμφέβαλλα, σοῦ εἶπα.

— Καὶ ξέρεις μὲ τί θάρρος τοῦ μιλοῦσα; «Ἐλα, κατέβαινε τὸν παρὰ!» τοῦ λέω.

— Ὅχι δά...

— Ναι-ναί! Μὰ τὸ εἶχα πάρει ἀπόφασι, ἡ τοῦ ὕψους ἢ τοῦ βάρους!... Σὲ μιὰ κουβέντα ὅμως δὲν ξέρω πῶς, τὰ μπέρδεψα... Μὰ ἀπὸ ἴδιον εἶχα ἀπὸ κεῖ, εἶχα τὰ μπάλωσα. Κατὰ τὸ τέλος πόλι—τῶς ἦταν πού ἐπεί, εἶπα μ' ἐπιασε!

— Μὰ πῶς; Γιατί;

— Ἦθελε νὰ μοῦ παραστήσει πῶς ὁ Ἥλιος ἐγὼ δηλαδή—λίγο πρὶν, τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὴν ἀφήσει νὰ περῶσιν. Ἐχοντας δὲ ὑπ' ὄψιν του, φρίνεται, νὰ μιμηθῆ καὶ τὴν φωνή του, τοῦ ἔκανε πῶς ἐκεῖ ἐντύπωσι τὸ ὅτι ἔμοιαζε τόσο μὲ τὴ δική μου...

— Καὶ φυσικὰ μὰ δὲν προσποιώσων καυμένε!...

— Πῶς ὄχι; Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πῶς ἔτσι νὰ μὴν ἀφαιρημένος...—εἶχα ξεθαυρῆσαι, καταλαβαίνεις;

— Κακὰ! Λοιπὸν;

— «Βρὲ γιὰ στάσου, μοῦ λέει. Ξέρεις ὅτι ἡ φωνή σου μοιάζει...» Ὡ δυστυχία μου! εἶπα πάει μ' ἐπιασε! Μὰ ὡστόσο δὲν τᾶχασα. «Ἐλα-ἔλα τοῦ λέω δὸς τὸ πιστοποιητικὸ τώρα, γιὰτὶ βιάζομαι...»

— Ποιὸ «πιστοποιητικὸ»;

— Ἄ ναί, δὲν σοῦ εἶπα... εἶχαμε ἄλλη κουβέντα ἐπὶ πρὶν... Μὰ πρέπει νὰ στὰ διηγηθῶ καταλεπτῶς ἀπ' τὴν ἀρχή... Ἄς εἶνε. Πές μου ὅμως πρῶτα σὺ πῶς τὰ κατάφερες; Δὲν σοῦ εἶπαν τίποτε;..

— Τι νὰ μοῦ ποῦν; Τοὺς εἶδειξα τὸ διαβατήριον καὶ βγήκα μ' ὄλη μου τὴν ἡσυχία...

— Ἀπ' τὴν ἄλλην πόρτα...

— Ναι-ἔτσι δὲν εἶχαμε πῆ;

— Καὶ δὲν παρατήρησε; τίποτε τὸ ἔκτακτο;

— Τί; Ὅχι, τίποτε!

— Τόσο τὸ καλλίτερο! Ἐννοεῖται, δὲν θ' ἀργήσουν νὰ πάρουν εἰδήσι ὅτι τοὺς τὸ σκάταμε. Ἴσως καὶ ἀμέσως; μάλιστα γιὰτὶ θὰ πάει ὁ χθεσινὸς στὸ δωμάτιο νὰ δῆ ἂν εἶμαστε, καὶ θὰ βρῆ τοὺς τέσσαρες τοίχους... Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ χῶμε τὸ νοῦ μας...

— Χωρὶς ἄλλο. Ἐὶ σπουδαιότερο ὅμως Πέτρο, εἶνε ὅτι βγήκαμε μιὰ φορὰ ἀπ' τὴν καταραμένη ἐκείνη πόλι... Καὶ ναί μὲν, τὸ ἄπειρο ξανοίγεται μπροστά μας, ἀλλ' ὅτι καὶ νᾶνε, δρόμος εἶνε, κάπου θάχει ἓνα τέλος, κ' ἐμεῖς εἶμαστε ἐλεύθεροι· ἔχοντας δὲ τὰ πόδια μας καὶ ὑπομονὴ μεγάλη, κάποτε θὰ τὸ φθάσωμε. Ἐμπρὸς λοιπὸν!

— Μὰ στάσου πρῶτα νὰ ντυθῶ, εἶπε ὁ Πέτρος. πού ἦταν ἀκόμα μὲ τὴν πουκαμίσα, γυμνὰ τὰ πόδια...

Ἐανάβαλε λοιπὸν τὰ πολιτικά του ροῦχα πού φοροῦσε ὅταν ἔκανε τὴν ψευτοαπόπειρα νὰ βγῆ καὶ τὰ ὅποια ὁ Κίτ τοῦ τᾶχε φέρει σ' ἓναν μπόγο...

Μ' ἄλλα λόγια δηλαδή εἶχαν κάμει τὸ πρῶτο βῆμα πού ἦταν καὶ τὸ πιὸ σημαντικὸ. Γιὰ νὰ μὴ δόσουν καμμιάν ὑπόνοια καὶ νὰ ἐξασφαλίσουν ἀνετόχλητη τὴν ἔξοδο τῆς ψευτοζητιάννας εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτη σκόπη, ὅπως εἶδαμε, ἀπόπειρα, ἔκαμαν τοὺς φρουροὺς (μὲ τὸ τέχνασμα τοὺς ἀκριβῶς αὐτὸ) νὰ ὑποπτεύονται καὶ νὰ προσέχουν περισσότερο ἀπὸ πρὶν μὴ τοὺς φύγη ὁ ψευτο-Ἥλιος Μπαράνωφ, τ' «ἀρχοντόπαιδο!» Τὸ πρᾶγμα δὲν μποροῦσε, δυστυχῶς, νὰ γίνη καὶ διαφορετικὰ. Γιατί ἓνας ἀκόμα λόγος; γιὰ τὸν ὁποῖον τοῦ σταθμάρχου διόλου δὲν τοῦ πήγε ὁ νοῦς; μήπως κάτω ἀπ' τὴν ζητιάννα κρυβῶταν ὁ Ἥλιος, ἦτανε διότι μόλις πρὸ ὀλίγου τὸν εἶχαν τσακώσει καὶ τὸν εἶχαν στείλει πίσω.

Ὅπως κι' ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι εἶχε ἔρθῃ κατ' εὐχὴν.

Τὴν πρώτην δυσκολίαν λοιπὸν τὴν εἶχαν ὑπερνηκῆσει. Μὰ πόσες ἄλλες ἄρα γε ἀκόμα θὰ συναντούσαν, πού οὔτε τὲς φαντάζονταν;

Καὶ ὅμως ἡ νεανικὴ ὀρμὴ τους καὶ ἡ αὐτοπεποίθησι πού εἶχαν, τοὺς ἔκαμνε νὰ μὴν τὲς λογαριάζουν διόλου! Ἀφοῦ ὁ δρόμος πού ξανοίγονταν μπροστά τους ἦτανε ὁ δρόμος τῆς ἐλευθερίας, τὸ μέλλον τους, ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν!

Φορτώθηκαν λοιπὸν τὰ πράματά τους καὶ ξεκίνησαν...

II

Ὁ ἀόρατος σύμμαχος

— Σκέπτομαι, εἶπε ὁ Πέτρος, ὅτι πρέπει τώρα νὰ ἐπιστρατεύσωμε κάθε προσκοπικὴ μας γνώσι, ὅτι...

* Ἡ ἀρχὴ στὸ φύλλο τῆς 15]3, ἀριθ. 20.

μάθαμε και δεν μάθαμε, γιατί άλλοιώτικα είμαστε χαμένοι.

— Είδες που λέγαμε άλλοτε, «τί θά μᾶς χρειασθῆ τοῦτο; τί θά μᾶς χρειασθῆ ἐκεῖνο;» Νά τώρα που κι' αὐτά που μάθαμε μᾶς φαίνονται λίγα και φοβόμαστε μήπως τὰ ξεχάσαμε...

— Ἄ δεν πιστεύω νὰ τὰ ξέχασα. Φιλοῦμαι μόνο μὴπως δὲν ἔμαθα ἀρκετά...

— Τὸ ἴδιο κάνει. Καὶ τί; ἐνῶ τότε ὑποθέταμε ὅτι μᾶς συνέβει τοῦτο, ὅτι συναντήσαμε ἐκεῖνο, ὅτι μᾶς ἔλειψε τ' ἄλλο, τώρα μᾶς συμβαίνουν στὴν πραγματικότητα ὅλ' αὐτά και δὲν ἔχει «ὑποθέτωμε ὅτι ὁ ἔχθρός...», διότι ὁ ἔχθρός ὑπάρχει στ' ἀλήθεια κ' εἶνε ἰσχυρότερός μας.

— Φυσικὰ ἀφοῦ εἰμᾶστε δύο κι' οὗτός...
Ἐάφνου σταμάτησε και συγκέντρωσε τὴν προσοχὴ του σὲ κάτι που ἄκουσε...

Σὰ νᾶβγαине ἓνας στεναγμός ἀπ' τὰ κατὰβρα τῶν βάλτου που ἀπλωνώταν κατὰ μᾶκρος πέρα και χωρίζε τὸ δάσος...

Και βᾶσταξε ἀρκετὰ αὐτό. Ἐπειτα ἀγάλι' ἀγάλια ἔσβυσε κ' ἐγάθη σὰν ἀπόμικρη ἠχώ...

— Τί εἶνε; ρώτησε ὁ Κίτ.

Ὁ Πέτρος δὲν ἀπεκρίθη σήκωσε μόνο τοὺς ὤμους σὰ νᾶλεγε: «Μήπως καταλαβαίνω κ' ἐγώ;»

Κ' οἱ δύο νέοι ξιάνεζαν αὐτί... Μὰ δὲν ἔνοιωταν τίποτε. Τὸ μουγκρητό δὲν ξανακούστηκε—Περίεργο!

Ὅτι κι' ἂν ἦταν, ἄνθρωπος μὴ φορὰ δὲν ἦταν. Σοβαρὸ αὐτό. Γιατί κάθε ἄνθρωπος δὲν μπορούσε νὰ ἦταν παρὰ ἑθρός του, ἀφοῦ ἤξεραν καλά ὅτι μέρες τώρα τοὺς κυνηγοῦσαν κι' ὅτι ἂν τοὺς ἐπιανκν...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΥΤΟΜΑΤΟΜΑΝΙΑ

Στὸ κελὸ «Δελτίο τῆς Ἀκαδημίας» διαβάζω ὅτι σὲ μὴ τελευταία ἐκθεσι σπιτιῶν που ἔγινε στὸ Λονδίνο, ἦταν κ' ἓνα ὅπου ὅλα σχεδὸν μέσα γίνονται μὲ τὸν ἠλεκτρισμό. Γυρίζοντας ἓνα διακόπτη θερμαίνεται τὸ λουτρό, μαγειρεύατε τὸ φαγητό ζεσταίνεται τὸ δωμάτιο τὸ χειμῶνα και τὸ ἀερίζατε τὸ καλοκαίρι. Ὑπῆρχε ἠλεκτρικὴ συσκευὴ που πλένει τὰ πιάτα, μὴ ἄλλη που κινεῖ τὸν ἀπορροφητήρα τῆς σκόνης, που σιδερώνει, που στεγνώνει τὰ ρούχα, που γυρίζει τὴ μηχανὴ του ραψίματος, που ζεσταίνει τὸ κρεββάτι και τέλος ἓνας ἠλεκτρικὸς ἀναπτήρ γιὰ τὸ τσιγάρο! Σκέπτομαι: Μὲ τὴ μανία αὐτὴ τοῦ αὐτοματισμοῦ που ἔχουν εἰδίως οἱ Ἀμερικανοί, δὲν μένει παρὰ ν' ἀκούσωμε μὴ μέρα ὅτι βρέθηκαν και μηχανήματα που τρώγουν γιὰ λογαριασμό μας, που ἐκπλώνονται στὴν ἡλιο γιὰ λογαριασμό μας και παθαίνουν κοιλιοπόνους γιὰ λογαριασμό μας!

...ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΚΤΛ.

ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟ.—Φρέση-φρέσκη μᾶς ἔφθασε μὴ περιγραφὴ ἐκδρομῆς τὴν.. πρωτομαγιά στὸ Διδυμότειχο. Κι' ὅμως δὲν δυσαρεστῶ τὸν κ. Μ. Οἰκονόμου και θὰ τὴν βάλω γιατί εἶνε ἀπ' τὸ Διδυμότειχο. Γράφει λοιπὸν ὁ φίλος: «Πρωτ-πρωὶ στὰς 5 1)2 ὅλοι οἱ πρόσκοποι 45 τὸν ἀριθμόν, ἦλθον στὴν Λέσχη. Ἐξεκινήσαμεν στὰς 6 διὰ τὰ κατάφυτα ἀπὸ ἄγρια και καρποφόρα δένδρα ὑψώματα, παρὰ τὴν Πηγὴν τῆς Ἁγίας Φωτίδος, ἀπέχοντα τῆς πόλεως μίαν περίπου ὥραν, γεμάτοι ἀπὸ χαρὰν, χαρὰν πρωτοφανῆ, διότι, ὅπως λέγουν τὰ παιδιά, ποτὲ δὲν πανηγύρισαν τὴν Πρωτομαγιά ὡσὰν ἐφέτος. Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ὥρας οἱ πρόσκοποι γύρισαν στὴ λέσχη των διὰ τῶν ἱστορικῶν πυλῶν τοῦ Διδυμοτείχου, (τοῦ διδύμου τείχους) και ἐμοίρασαν στὴν ἀγορὰ στοὺς δημογενοὺς πολυαριθμούς και κομπᾶς ἀνθοδέσμας, αἵτινες ἀπέφερον στὸ Ταμεῖον τῆς Ὁμάδος ὄχι εὐκαταφρόνητον ποσόν. Ἐγευματίσαμε στὴν ἐξοχὴ δύο ἀρνιά στὴ σούβλα και ἄφθονο γιαουρτί ἀπετέλεσαν τὸ γεῦμα που παρέθεσαν ὁ Τ.Π.Σ. Ὀλίγοι ἐνθουσιώδεις λόγοι πρὸ τοῦ φαγητοῦ και μετὰ ἐπεδόθημεν εἰς τὸ φαγητὸν διότι και ὁ στόμαχος διαμαρτύρετο ὕστερα ἀπο τόσας κινήσεις, τόσα τραγούδια, τόσα παιγνίδια και χαρὲς, αἵ ὅποιοι ἐξηκολούθησαν και μετὰ ταῦτα μέχρι τῆς 6 1)2. Στὰς 7 μ. μ. κατήλθουμεν ἀπὸ τὰ ὑψώματα και ἔγινε ἐπίδειξις τῆς Ὁμάδος παρὰ τὸ ἐξοχικὸν καφενεῖον ὃ «Ἰκράδεισος» ὅπου εἶχε μαζευθῆ ὅλος ὁ λαὸς τοῦ Διδυμοτείχου, ὁμοεθνεῖς και ἄλλοεθνεῖς. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ προγράμματος τῆς ἐπίδειξεως, ἡ Ὁμας ἐφωτογραφήθη μαζὺ μὲ τὰ μέλη τοῦ Τ. Π. Σ. και στὰς 9 μ. μ. παρήλασε διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν μὲ τραγούδια και χαρὲς ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας και τὰ χειροκροτήματα τῶν ὁμογενῶν μας». Ἡ ὁμάς αὐτὴ συγκροτήθηκε, ὅπως και τοῦ Καραγάτς, στὰς ἀρχὰς Μαρτίου και πῶλιν ἀπ' τὸν κ. Λαγουμτζᾶκη.

ΤΙ ΘΗΡΙΟ ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΚΑΡΔΙΑ!

Ἡ καρδιά μας, ὅπως ξέρετε, εἶνε ἓνα εἶδος ἀν-λίαν που φροντίζει γιὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Σὲ κάθε λεπτό λοιπὸν ἡ ἀντλία αὐτὴ ἐργάζεται δέκα φορές, ἤτοι 4200 τὴν ὥρα, 100800 τὴν ἡμέρα, και 7036792000 σ' ἓνα χρόνο. Ἄν δὲ βάλωμε 70 χρόνια τῆ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, βγαίνει ὅτι ἡ καρδιά θα ἐργασθῆ 2575440000 φορές, δηλ. θὰ κάμει παραπάνω ἀπὸ 2 1)2 δισεκατομμύρια παλμούς. Ἄν πάλι λάβωμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἡ καρδιά μὲ κάθε τῆς παλμὸ θέτει εἰς κυκλοφορίαν 100 περίπου γραμμάρια αἷμα, ἔχουμε 7 λίτρα σὲ τὸ λεπτό, 420 τὴν ὥρα, και 10 τόνους τὴν ἡμέρα! Τὸ μικρὸ λοιπὸν αὐτὸ ὄργανο, που ἔχει ὕψος μόλις 15 και πλάτος 10 ἐκμ., θέτει εἰς κίνησιν μέσ' στὰ 70 χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου τὸ κολλοσσ τον ποσὸν τῶν 250 χιλ. κυβικῶν μέτρων αἵμα!

Κουράγιο που τῶχει...

Ο κ. Δ. Αγ. με ρωτά αν κάνη να διαβάση διηγήματα του Παπαδιαμάντη, που «έχει ακούσει να λένουν, ότι έγραφε λαμπρά» και με παρακαλεί να του πω με δυο λόγια για τι πράγματα έγραφε ο Παπαδιαμάντης. Άς διαβάση, κι αν του άρέσουν άς προχωρήση, αν όχι, άς κλείση το βιβλίο κι άς το αποθέση εύλαβικά στη βιβλιοθήκη του, με την βεβαιότητα ότι μίαν ήμέρα, άμα προχωρήση στην φιλολογία, θα αισθάνεται πραγματικήν ανακούφιση στις ώραιες σελίδες ενός καλού αντιπροσώπου γενεάς περασμένης. Άς πρὸς τή παράκληση να του πω για τι έγραφε ο Παπαδιαμάντης, του απαντώ έμμέσως δημοσιεύοντας πρὸς χάριν του σχετικό ποίημα του κ. Πορφύρα που τα λέγει όλα και τόσο όμορφα. Και τι σύμπτωσης! Να λάβω το γράμμα του φίλου συγχρόνως με την έκδοσι τῆς ποιητικῆς συλλογῆς του κ. Πορφύρα. Άλλοιώτικα δύσκολα βέβαια θαύρισκα την ύπεροχη «Δέση για την ψυχή του Παπαδιαμάντη», αφού ούτε θυμόμουν που την πρωτοδιάβασα. Έκ τῆς άφορητῆς αὐτῆς ἐγκαινιάσα και την «Ποιητική στήλη» στην οποία κάθε τόσο θα σας παρουσιάζω κ' έναν απ' τούς νεοέλληνας ποιητάς, χωρίς μεγάλους προλόγους και βαθειές κριτικές αναλύσεις, παρά μ' ένα δυο ποιήματά τους, δια να μορφώνετε μόνοι σας γνώμη για τὸν καθένα. Έννοεῖται ότι ἡ στήλη αὐτή θα εἶνε ἡ πιὸ βαρειά του περιοδικού και θα στεκε, φυσικά, περισσότερο σ' ένα Παράρτημα, που σκέπτομαι να κάμω γι' ἀργότερα, ειδικὸ για τούς ἀρχηγούς. Μὰ ἐφ' ὅσον δὲν ἐπιτρέπουν ἀκόμα τὰ μέσα να γίνη κι' αὐτό, περιορίζομαι στην «Ποιητική στήλη» και μίᾶ ἄλλη που θα ἐγκαινιάσω ἴσως στὸ ἐρχόμενο φύλλο για την νεοελληνική πεζογραφία, θα βάζω δὲ ἑνα ἄλλο πότε τῆ μίᾶ, πότε τῆν ἄλλη. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θα μῆπτε λίγο-λίγο και συστηματικὰ στη φιλολογία μας, που ἔχει πολὺ καλά πράγματα και τέτοια που να μπορῆ να τα διαβάξη κάθε Πρόσκοπος.

Εἶμαι περίεργος να μάθω κ. I. N. Παν. ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ «λογοτεχνία» που διαβάζες τόσον καιρὸ και σου ἔκαμε να γράφης τριχειρότερα ἀπὸ πρὶν. Να στ' ἀποδείξω; Γράφεις: «τὸ σκοτάδι τριγυρνᾷ τῆ φύσι!» «τσουχτερὸ σφύριγμα» «λόγια του ἀναστεναγμοῦ», «λευτεριά πορφυρογέννητη», «βολογέρνει», «συνάφθηκε» κι' ἄλλα τέτοια μαργαριτάρια, που δὲν θα τῆλαινες, αν δὲν υπερτιμῶσες τῆς δυνάμεις σου, παρά ἔγραφες ἀβίαστα ὅπως σκέπτεσαι και με τῆς λέξεις και τῆς ἐννοίας που ἔρεεις και κατέχεις. Μ' ἄλλα λόγια διάβασες πράγματα ἀκατάλληλα για την ἡλικία σου και σου σκότισαν τὸ κεφάλι. Για να ἐξουδετερώσης δὲ τῆς κακῆς συνέπειες που μπορεῖ να ἔχη αὐτὸ τὸ πράγμα, σου συνιστῶ ὅλες τῆς παύ.

σεις να μὴ διαβάσης και να μὴ γράφης τίποτε, προπάντων «λογοτεχνικό». Για να ξεκουρασθῆς και να ξεχάσης. Ἄφησε δὲ τὴν ὑψηλὴ λογοτεχνία για τὴν ἐποχὴ που θα ψηλώσης κ' ἐσύ. Οὔτε τὸ ἀνάστημά του, οὔτε τὴν ἡλικία του, οὔτε τῆς δυνάμεις του μπορεῖ να ἐκβίαση κανείς. Δὲν ὑπάρχει δὲ και λόγος να φαινόμεθα μεγαλύτεροι ἀπὸ ὅ,τι εἴμεθα Ἥ ὄχι;

Πολὺ εὐχαρίστως θα δημοσίευα «πρακτικῆς γνώσεις» κ. Z. A. Σκαρ., ἀρκεῖ να γράφονται σύντομα. Ὅσοι λοιπὸν ἔχουν ἄς μου στέλνουν, σημειώνοντας τι εἶνε προτότυπο και τι μετάφρασις.

Σὲ πολὺ δύσκολη θέσι μ' ἔφερε, παιδιά, αὐτὴν τὴν φορὰ ἡ βράβευσις του καλλιτέρου λογογράφου ἀπὸ ὅσα μου ἔχουν σταλεῖ. Γιατι σημειώσετε ὡς τῆς 25 του περασμένου δὲν εἶχα ἐγκρίνει κανένα και ἔλεγα μέσα μου: «πάει τὸς ἐβάσκανα!» Ὅποτε παίρνω ἑνα φάκελλο με τὰ χειρόγραφα του διηγῆματος: «Ὁ πρόσκοπος Παῦλος» και σημαίωμα τῆς ἐκλεκτῆς μας συνεργάτιδος Διδος Alex που μου ἔγραψε: «Σὰς στέλνω ἑνα νόστιμο διήγημα. Πιστεύω να τὸ ἐγκρίνετε». Μποροῦσα ποτὲ να μὴν τὸ ἐγκρίνω; Διότι, για να πῆ ἡ Διδος Alex ότι εἶνε «νόστιμο» θα πῆ ότι εἶνε, και πολὺ. Πραγματικῶς εἶνε μίᾶ διασκευὴ ἀπ' τὸ γαλλικὸ του Paul Zimmerman πολὺ ἐπιτυχημένη ὅπως θα κρίνετε και οἱ ἴδιοι, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν ότι τὸ εἶδος αὐτὸ του διηγῆματος, που μιλά για γνωστά σας πράγματα, εἶνε ἀπ' τὰ δυσκολώτερα. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν ἀρκετὰ ἐκτεταμένο, αὐτὸ μ' ἔκανε να διστάσω, ὄχι βέβαια για τὴν ἐγκρίσι και βράβευσι, ἀλλὰ για τὴν δημοσίευσί του. Ὅσοτόσο κατενίκησα τὸ δισταγμὸ μου γιατ' ἦταν τόσο καλὸ, με τὴν προϋπόθεσι πάντως να ἐξοικονομήσω ἀπ' τὸ ἐρχόμενο φύλλο κατὰ κάποιον τρόπον χωρὸ. Ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ παίρνω και τὴν «Ἱστορία του γερο-πλάτανου» ἐπίσης καλὴ, πολὺ καλὴ. Να βραβεύσω λοιπὸν κι' αὐτὴ; Ἐπρεπε. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν μπορούσαμε να ἔχωμε δύο βραβεύσεις στὸ ἴδιο φύλλο, ἀπεφάσισα τὸ «Ἐτσι παθαίνουν ὅσοι...» να διαγωνισθῆ με τὸ καλλίτερο του ἐρχόμενου φύλλου. Τι να γίνη, ἔτσι παθαίνουν ὅσοι... ἀργούν, ἀγαπητὸ Πρόσκοπινο Ἰδεῶδες. Στὸ ἄλλο που μου γράφεις, ἔχεις δίκιο τόσο ἐσὺ ὅσο κι' ἐγώ. Ὅστε ὁ καντῆς του Ναστρεντίν Χατζα, δίνοντας δίκιο και σ' ἐμένα και σ' ἐμένα, θα ἔκαμνε ότι ἔπρεπε να κάνη.

Ο κ. Βλ. Βαλασοπούλου βραβεύεται με τὴν περίφημη πραγματεία του Ἑσελιγγ: «Βυζάντιον και Βυζαντινὸς Πολιτισμὸς».

Πολὺ ἀργὰ δυστυχῶς ἔλαβα ὅσα μου ἔστειλαν οἱ κ. κ. Z. Σκαρ., Β. Πετρ., Κ. Γυφτ. και Α. Δ. Σάνθ.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ